

Въ невидима преграда, съ глухъ се трясъкъ
Разсипаха: — прекъсната струна
Обвисна; писна остъръ резонансъ —
И някъде замре. Със гневенъ махъ
Цигулката захвърли той и счепка
Космите си със сгърчени ръце.

Въвъ стаята, презъ тъмните завеси,
Се отрази разсветната зора —
Но въ разума на бедния певецъ
Се беше мрака въцарилъ всевластно.
Той ходеше изъ стаята залисанъ,
Съ таинственъ погледъ въвъ очи безумни,
И съ весела усмивка на уста...
Тъй мина часъ и другъ...

И заведнѣжъ
Той литна презъ отворений прозорецъ
На улицата, съ бесенъ викъ отчаенъ:
«Метежъ!... Свобода!... Огънь!... Помощь, помощь!»

— — — — —
*

Подъ сянката на тъмний паркъ вековенъ
Почива той, — незнаещий въ живота
Покой. И тамъ надъ гроба му тъжовенъ
Е сложена мермерна бяла плоча
Със вдълбнатъ надписъ простъ — Lenin.